

Rasekompendium for drever

Rasebeskrivelsen er oversatt fra gjeldende FCI-standard.

Kommentarer er oversatt og bearbeidet fra Svenska Dreverklubbens rasekompendium.

Norsk Kennel Klub mai 2016.

Foto Svenska Dreverklubben

Foto Rune Hedegart

Gruppe 6/4 FCI

Rasenr: 130

FCI dato: 12.06.2006

Opprinnelsesland/hjemland: Sverige

Oversatt fra svensk og tilpasset norske forhold: Torben Hedegart

Layout: Rune Hedegart

Ettersom norske og svenske drevere både i «teorien» og i alle praktiske sammenhenger fremstår som en populasjon, er dette kompendium basert på Svenska Dreverklubbens (SDK) rasekompendium 2016. Kompendiet er tenkt som et hjelpemiddel for allerede autoriserte eksteriørdommere, som dømmer drever på utstilling. Heftet er også tenkt anvendt ved videreutdanning av slike dommere, samt ved utdanning av nye dommere.

Dreverens rasekjennetegn

Dreveren er en løs på drevet halsende hund, som skal være saktedrivende, spornøye og med en tett og livlig losføring. Som rase skal dreveren være en allroundhund, som jager både hare, rev, rådyr og hjort. Som individ kan en drever imidlertid spesialiseres på en eller flere viltarter.

En forutsetning for at dreveren skal være langsomtdrivende er en kroppsbygning som utelukker stor fart. Derfor må rasestandardens foreskrevne «**stort sett rette forlemmer**» aldri oppnås ved å gi avkall på den «**relativt langstrakte og lavstilte hunden, som mer preges av styrke og robusthet enn av edelhet og hurtighet**».

SDK har derfor, helt siden etableringen i 1944, alltid vernet om den rette drevertypen. Klubben er derfor ekstremt nøye med at vedtatte uttrykk (excellent/utmerket, very good/meget god, good/god, sufficient/godtakbar) anvendes av dommerne og at mankehøyden skal måles ved alle utstillinger.

Kompendiets oppbygging

Kompendiet er basert på den vedtatte rasestandarden og følger den i oppbygging. Hovedpunkter i standarden er skrevet på grå bakgrunn, mens underpunkt har lys blå bakgrunn. Kommentarer til standarden er skrevet like under det aktuelle punktet, og er hovedsakelig hentet fra SDK`s originale kompendium.

Bildetekstene kommenterer primært kun de detaljer som er forsøkt illustrert på bildet. Hvis eventuelle andre feil og fortjenester kommenteres, står disse i parentes sist i bildeteksten.

Supplerende studiemateriale

Utdypende studiegrunnlag kan finnes i form av video, diverse bøker, SDK`s årsskrifter og protokoller fra tidligere rasekonferanser. Ta kontakt med SDK (www.svenskedreverklubben.se). Se også Norsk Dreverings hjemmeside/Avlsrådet: Rasespesifikk avlsstrategi (RAS).

Rasens bakgrunn

Opprinnelsen til Dreverens forfar, den Tyske rasen dachsbracke, fortaper seg i fortidens skygger. Men det er i alle fall på det rene at så tidlig som i middelalderen har det i Europa forekommet hunder av typen «dachsbracke», ved siden av den mer høystilte bracke/støver. Disse «dachsbracke» har oppstått gjennom spontane mutasjoner og bevisst avlsarbeid, og danner en overgangsform til dachshunden.

Dachsbracke er altså ikke opprinnelig et kryssningsprodukt av bracke/støver og «grevlinghund»/dachs, selv om det også, i siste halvdel av 1800-tallet, på den måten er frembrakt dachsbracke.

Så tidlig som i det 16. århundre skilte man mellom små, krokbeinte og mest korthårete hunder til hijakt (dachshunder) og litt større hunder (dachsbracke), som ble brukt som småvilt drivere.

Det er verdt å nevne at i begynnelsen av forrige århundre eksteriørbedømte man i Tyskland alle dachshunder med vekt over 10 kg sammen med dachsbracke. Denne klassifiseringen av hundene ble dog oppgitt da man erkjente, at dachsbracke var en egen, selvstendig rase. I dag skiller man mellom to dachsbracke-raser i Tyskland: westfalische og alpenlandische-erzgebirgler dachsbracke.

Også i Sveits forekommer en dreverlignende hund, kalt schweizische niederlauf hund, og i Danmark finner vi naturligvis strellufstøveren.

De første westfalische dachsbracke ble importert til det sørlige Sverige på 1910-tallet. Det første eksemplaret ble registrert 1913. Man hørte dog ikke mye til rasen før på 1930-tallet, da man ble oppmerksom på dens fordeler som rådyrhund. Etterhvert som rådyrstammen økte i antall og spredte seg nordover i Sverige, fikk flere jegere øynene opp for rasens fordeler. I 1947 fikk den svenske varianten av dachsbracke navnet drever, med en mankehøyde to cm over dachsbrackens. I 1953 ble dreveren anerkjent som en svensk rase. Dreveren er en utpreget jakthundrase, som skal kunne arbeide effektivt under nordisk terreng- og klimaforhold. Den er en god familiehund, men den anvendes sjeldent som ren selskapshund.

Dreveren i Norge

Som nevnt er dreveren sterkt knyttet til rådyrjakten. Da rådyret gjeninnvandret til Norge på 1920-30-tallet fulgte dreveren etter. Fra tidlig på 1950-tallet ble det importert hunder fra Sverige til Norge. En import som bare økte og som fremdeles pågår. Men i dag selges en del drevere også fra Norge til Sverige.

Det første offisielle (NKK) registreringstall for drever i Norge er fra 1960 med 179 valper. Fram mot midten av 1990-tallet hadde den norske dreverstammen en sterk vekst til litt over 500 årlige registreringer (1994). Den bratte tilvekstkurven ble fulgt av et like stort fall, og fra 2000 og til i dag har registreringstallet stort sett ligget på rundt 250 valper årlig.

Siste minutts lesing:

- Mål alltid på bord. Mankehøyde skal stå i kritikken.
 - Hanner 32-38 cm. Ideal 35 cm, CK/Cert inntil +/- 2 cm fra denne.
 - Tisper 30-36 cm. Ideal 33 cm, CK/Cert inntil +/- 2 cm fra denne.
- Tell fortenner i overkjeven. Ikke CK/Cert til hund med overtallige fortenner.
- Se opp for smale underkjever.
- Kontroller halen mens hunden er på bordet.
- Angi alltid type i kritikken.
- Viktig: lang, lav og grov. Lengde 1,6 gange mankehøyde.
- Markavstand ca. 40 % av mankehøyde.
- Kompliser ikke med farger, halsring og hvite flekker:
- Alle farger, unntatt leverfarge (0 premie), er tillatt.
- Bedøm alltid frambein under bevegelse.

Helhetsinntrykk:

Relativt langstrakt og lavstillet, preges mere av kraft og robusthet enn edelhet og hurtighet. God reisning, velutviklet muskulatur og bevegelighet. Forskjellene mellom kjønnene skal være tydelig.

Den **relativt langstrakte og lavstilte** kroppsformen er en forutsetning for lav drevhastighet og dette skal derfor tillegges stor betydning ved bedømmelsen. Dreveren skal gi et **robust inntrykk**. Svenska Dreverklubben er også nøye med at dreveren **alltid** skal typebedømmes. (Se bildeserie av forskjellige typer bakerst).

Det vesentligste for kjønnspreget hos en hannhund er et kraftig utviklet hode, en kraftig og markert front, muskuløs hals og sammenlignet med tispene, et smalere kryss og bekkenparti. Hannhunden har dessuten kortere lend og en mer markert muskulatur.

Tispene kjennetegnes av en aning smalere og lengre hode, bredere kryss og bekken, og et litt lengre lendeparti. Mankepartiet skal ikke være nevneverdig høyere enn krysset, halsen smalere og muskulaturen rundere.

Det bør erindres at en jaktprøve går over inntil 8 timer, og at en drever skal arbeide løs i minimum 5 timer for å kunne tildeles premie. GPS-målinger med moderne hundepilere viser at en drever i løpet av en prøvedag på for eksempel 7 timer tilbakelegger en strekning på 30-40 km, med en gjennomsnittshastighet på 5-7 km/time.

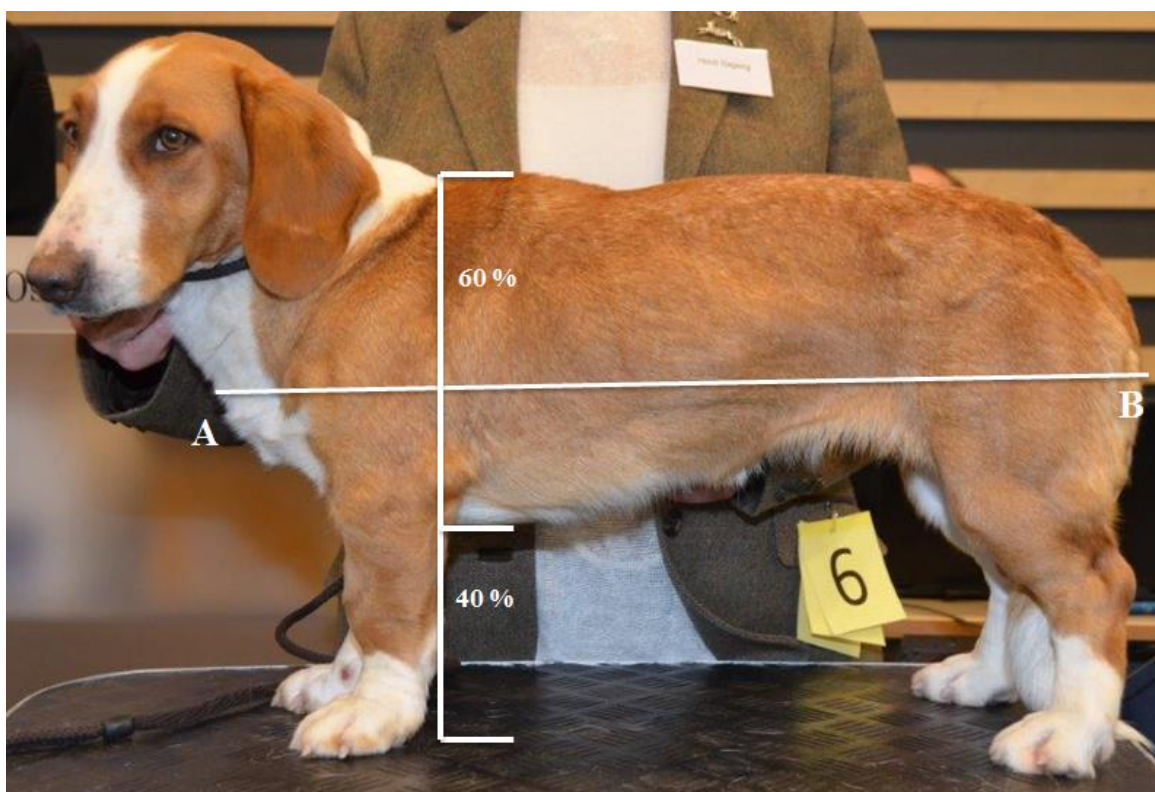
Hannhund (t.v.) og tisper av utmerket type, med utmerket helhet. Begge foto SDK

Viktige proporsjoner:

Markavstand ca. 40 % av mankehøyden. Snute:skalle = 1:1

Det er viktig at dreveren verken blir for lavstilt eller for høystilt. Hos dachs tilstrebes en markavstand på $\frac{1}{3}$ (= 33 %) fra undersiden av brystet i forhold til mankehøyden, mens for eksempel basset hound skal ha ca. $\frac{1}{4}$ (= 25 %). Dreveren skal ha 40 %.

Dreveren må aldri gi et lett eller luftig inntrykk. Langstrakte, grove og robuste hunder tilstrebes. Lengden bør være ca. 1,5- 1,6 ganger mankehøyden, jevnført med for eksempel dachsens 1,7-1,8 ganger.

En ideell proporsjonert drever skal ha 40 % «bakkeklaring» i forhold til mankehøyden. Lengden (A-B på bildet) skal være 1,5 til 1,6 ganger mankehøyden. Foto Rune Hedegart.

En noe høystilt tisper. (Steil front, vakkert hode). Foto SDK.

Adferd/temperament:

Oppmerksom med et rolig temperament. Den må ikke være aggressiv, nervøs eller sky.

Dreveren mentalitet er p.t. meget bra. Dette ikke minst p.g.a. bevisst avlsarbeid, samt bedre hundehold og at størsteparten av dreverne nå er familiehunder. En hund hvis mentalitet ikke tillater eller i høy grad vanskeliggjør måling skal utelukkes fra premiering, uansett eventuelle eksteriørmessige fortjenester. Hvis en hund diskvalifiseres eller tildeles nedsatt premiegrad p.g.a. mentaliteten, skal den mentale svakheten alltid beskrives i kritikken (for eksempel sky, mangel på ringtrening, knurrer, flukttendenser, o.l.). Tildeles hunden "disqualified", skal grunnen anføres i premielisten.

Hode:

Forholdsvis stort, langstrakt og smalnende fremover. Snutepartiet like langt som skallen.

Hodets form og uttrykk gir dreveren den rette rasekarakteren og det rette uttrykket. Det korrekte hode er kraftfullt, relativt skarpt meislett og tørt.

Skalle: Ubetydelig hvelvet.

Stopp: svakt markert.

Avstanden fra snuten til stoppet skal ifølge standarden være lik skallens lengde (1:1). Dette gjelder først og fremst for hanner. For tisper anses et hode med en anelse lengre avstand mellom snute og stopp som mer feminint. Snutepartiet skal være fyldig med en velutviklet underkjeve, og må aldri virke "snipete", men heller ikke ha altfor mye leppe. Skallen må ikke være så bred at hodet virker for grovt.

Standarden omtaler ikke vinkelen mellom nese og skalle. Det normale er at neserygg og skalle skal være svakt divergerende eller parallelle. Aldri konvergerende.

Vær oppmerksom på det «svakt markerte stoppet». Dreveren må ikke ha et markert stopp eller altfor markert øyebrynsbue. Hanner har normalt mer markert øyebrynsbue enn tispene.

Et vakkert tisehode med avrundede ører, passe stopp, vakre øyne med et fint uttrykk og godt pigmentering på snute. Foto Rune Hedegart.

Vakkert hannhundhode. Foto SDK.

Nesebrusk:

Sort. Godt utviklet med vide nesebor.

Noen hunder kan ha en lysere stripe (forlengelse av blissen) som går gjennom nesebrusken. Dette bør betraktes som en feil. Men hunder som bortsett fra dette har noenlunde mørk nesebrusk kan likevel tildeles CK/Cert. Hund med helt kjøttfarget nesebrusk bør ikke tildeles CK/Cert.

Tispa t.v. har akseptabel farge på nesebrusken, men snuten kunne med fordel vært mørkere. Tispa t.h. har så mangelfull pigmentering på nesebrusken at dette bør utelukke fra CERT/CK. Foto venstre bilde SDK, høyre bilde Axel Wallberg.

Snuteparti:

Godt utviklet, ikke snipete sett ovenfra eller fra siden. Rett eller svakt konveks neserygg.

Lepper:

Slutter godt til kjeven og skal dekke tennene, godt lukket munnvik.

Tispe med vel store lepper (og en anelse mye stopp). Foto SDK.

Kjever/tenner:

Kraftige. Regelmessig saksebitt. Tangbitt aksepteres. Fullt tannsett.

Et kraftig og velutviklet bitt er ønskelig. Tangbitt er et mindre avvik fra idealbittet og bør ikke påvirke premiegrad. Utpreget over- eller underbitt utelukker fra premiering.

I rasen forekommer også problemer med smale underkjever. Det er viktig at underkjeven er tilstrekkelig bred og normalt utviklet. Iblant ser man drevere med så smal underkjeve at den ene eller begge hjørnetenner går opp i gommen. Dette skal utelukke fra premiering.

Overtallige (7 eller 8) fortenner forekommer, fortrinnsvis i overkjeven. Selv om bittet med overtallige tenner er pent med tennene sittende i en «fin bue» vil SDK likevel at hunder med et slikt bitt ikke tildeles CK/Cert. Over- eller undertallige P1-tenner skal noteres i kritikken.

Øyne:

Klare og uttrykksfulle. Ikke utstående eller stirrende. Mørk brun farge: Godt tilsluttende øyelokksrender.

Øyefargen skal være mørkebrun. Trefargede hunder har normalt mørke øyne, mens røde og især de lyst-røde/gul-hvite har noe lysere øyne, hvilket må aksepteres så lenge øyefargen harmonerer med pelsfargen. Hunder med «stikkende» øyer eller «haukeaktig blikk» må aldri premieres høyt. Øyefargen blir normalt mørkere med alderen. En drever med ett eller to blå øyer skal tildeles "disqualified".

Øynene på denne tisper kunne med fordel vært mørkere. (Vakkert tisperhode.) Foto SDK.

Ører:

Forholdsvis lavt ansatte, middels lange og brede med avrundet tupp. Flate, med indre kant tett inntil kinnene.

Hals:

Forholdsvis lang og kraftig uten halshud. Overgang til skulderen jevn og smidig.

Forlemmer:

Helhetsinntrykk: Rette sett forfra. Kraftig beinstamme.

Frambeina skal ifølge standarden stort sett være rette. Som andre raser med dvergvekst har også dreveren en viss tilbøyelighet til å vri ut en eller begge frampoter når den står stille. **Det er derfor viktig at frambeinas «retthet» bedømmes mens hunden er i bevegelse og aldri kun i stillestående.** (Se også «bevegelser» under).

Utovervridde/«franske» framlemmer når hannhunden (t.v.) står i ro. Tispa (t.h.) «fransker» mye. Bedømmelsen gjøres imidlertid først og fremst i bevegelse. Foto Rune Hedegart (hann) og Eric Törnström (tispe).

Skulder:

Skulderbladet langt og bredt med velvinklet kam. Slutter godt til brystkassen. Sett fra siden dannes en vinkel på ca. 50 gr. mot horisontalplanet. Velutviklet muskulatur.

Overarm:

Forholdsvis lang og bred. Godt tilliggende til brystet, men skal være meget bevegelig. Danner en vinkel på ca. 100 gr. med skulderbladets lengdeakse.

Albue:

Verken inn- eller utoverdredt.

Det er viktig at skulderbladet er godt «tilbakelagt».

Altfor steile skuldre og for korte overarmer er et problem i rasen. Dette kombinert med en åpen vinkel mellom skulderblad og overarm gir som regel en altfor kvadratisk og høystilt drever. Når halthet forekommer på frambein skyldes dette snarere det ovenfor beskrevne problem enn at frambeina er altfor «franske».

Tispe med steil front (og noe dårlig pigmentering på snuten). Foto SDK.

Mellomhånd:

Fjærende og svakt vinklet sett fra siden.

Poter:

Faste med sluttede tær, velutviklede tredeputer. Potene skal verken være ut- eller innoverdreide.

Dreveren har forholdsvis store poter, særlig frampoter. Dette gjør at rasen, til forskjell fra mange andre drivende hunderaser, sjeldent får slitasjeskader på sine poter.

Tispe som står ganske godt på sine poter. Noe krokete underarm og noe flate og sprikende poter. Foto Rune Hedegart.

Kropp:

Overlinje: Rett, sterk og muskuløs, svakt fallende kryss.

Manke:

Godt markert hos hannhunder.

Lend:

Kraftig og forholdsvis kort. Sett fra siden svakt hvelvet.

Kryss:

Langt, bredt og svakt hellende.

Rygglinjen skal være stram under bevegelse. Vær oppmerksom på at særlig hannene, med sine mer muskuløse manker, kombinert med det litt hvelvete lendepartiet har en mer uttalt «dipp» ved den 11. brystvirvel (diafragmehvirvlen), enn tispene.

Bryst:

Velutviklet og eggeformet. Godt markert forbryst. Det laveste punktet tydelig lavere enn albuen. De bakre ribbein godt utviklet.

Altfor mange drevere har for dårlig utviklet forbryst, hvilket må påtales ved bedømmelsen. Hunder som har **utmerket forbryst** bør få denne fortjeneste omtalt i så vel den muntlige som den skriftlige kritikken. Vær oppmerksom på at en lang brystkasse med velutviklede bakre ribbein og langt brystbein, gir både beskyttelse og god plass for hjerte og lunger.

Underlinje:

Brystlinjen går jevnt over i den svakt opptrukne buken.

Hale:

Lang, kraftig ved roten. Bæres helst hengende, men kan bæres høyere, dog aldri inn over ryggen.

Iblant forekommer defekt hale med haleknekk eller med flere sammenvokste virvler. Dette er feil som er diskvalifiserende. Slike haler kan se helt normale ut og feilen er derfor vanskelig å oppdage. Halen bør altså vies stor oppmerksomhet.

Hannhund med alt for høy haleføring. Halen bæres inn over ryggen. På grunn av dette bør hunden settes ned en premiegrad. Foto Anders Thorrud.

Baklemmer:

Helhetsinntrykk: Parallele sett bakfra.

Lår: Brede og muskuløse.

Knær: Velvinklede.

Haser: Brede og kraftige. Velvinklede.

Mellomfot: Kort og nesten loddrett.

Knevinkel skal være 125 til 135 grader og hasevinkel skal være 120 grader.

Tispe som står meget godt på sine bakbein, med gode vinkler og godt samlede labber. (Også forbein og labber er korrekte). Foto Rune Hedegart.

Bevegelser:

Jevne, parallelle og jordvinnende. Stram overlinje under bevegelser.

I sakte fart er bevegelsene normalt parallelle, men når farten økes tilstreber dreveren, som andre kortbeinte raser, å plassere beina stadig nærmere sentrumslinjen. Skulderbladets foreskrevne helning i forening med en lang og velvinklet overarm er en forutsetning for korrekte og jordvinnende bevegelser.

Frambeina skal helst være rette, med potene rett fremoverrettet. Altfor krokete frambein og utvrengte poter er ufordelaktig. Flate og løse poter nedsetter slitestyrken. Vi minner om at dreveren er en chondrodystrof rase. Derfor kan noe utovervrenkte frampoter aksepteres. (Se også «forlemmer» over).

Vær oppmerksom på at rette frambein aldri må premieres på bekostning av den rette, langstrakte, lavstilte og robuste drevertypen.

For å få tilstrekkelig framdrift i bakbeinssteget kreves, i tillegg til et langt og velutviklet kryss, kraftige muskuløse lår, korrekte vinkler samt en bred og kraftig hase.

Tispe med jordvinnende bevegelser og stram overlinje under bevegelse. Foto SDK.

Hannhund med litt utovervridde forlabber. Dette forsvinner nesten når vi ser samme hund i bevegelse (neste side):

Foto SDK.

Pels:

Hårlag: Grov, tettliggende og glatt. På hode, ører og nederste del av bena er hårlaget kortere; på hals, rygg og lårenes baksider lengre. Under halen er ikke pelsen tilliggende, men må ikke danne fane.

I rasen forekommer enkelte «snaue» hunder, som har altfor tynt hårlag og for dårlig underull. Pelsen skal være grov, hvilket gir en god beskyttelse for tispenes utsatte fremre spener og for hannenes testikler. Mykt hårlag binder dessuten vann.

Selv om standarden foreskriver glatt pels finnes den perfekte dreverpelsen oftest på hunder med en anelse bølgete pelsstruktur fra haleroten og 5-6 cm fremover.

Tispe med god pels. Bølget pels på bakre del av ryggen kan tyde på god pelskvalitet. Foto Rune Hedegart.

Farge: Med unntak av overveiende hvit farge og leverfarge er alle farger i kombinasjon med hvite tegninger tillatt.

Hvit flekk som ikke er altfor stor og sitter inntil halsringen, på brystkassens forreste halvdel, behøver ikke å utelukke CK/Cert. Urene farger, dvs. «skitten» i det hvite eller mørke striper i for eksempel den røde farge. Ofte pares rød/hvite og trefargede eller sort/hvite drevere (for å få en bredere avlsbase). Dette resulterer iblant i avkom med mørke «stikkelhår» eller mørkere striper i det rød/gule (såkalt «brindle»).

Disse fargene, altså urene farger, «stikkelhår» eller «brindle», utelukker ikke fra CK/Cert.

Hund som har «blå» farge (blå sadel som skifter mellom blått og blåsvart) bør høyest tildeles premiegraden «sufficient/"godtagbar».

Viktig: **leverfarge** er en diskvalifiserende feil. Leverfargede hunder har total mangel på svart pigment på tredeputer, klør, i munnen og på nesebrusken.

"Blå" hannhund med sadel som minner om fargen på luzernerstøver. OBS må ikke forveksles med leverfarge, som helt mangler svart pigment på tredeputene, klør, i munnen og på nesebrusken. Foto SDK.

T.v. Tigret eller "brindlet" tisepe med helt ok farge. T.h. hannhund med farge som også er godkjent. Disse farg skal kun tas hensyn til i konkurransebedømmelse. Foto SDK.

Hannhund. Hvit flekk som sitter i tilknytning til halsringen eller på fremre halvdel av kroppen kan få CK/Cert.

Størrelse og vekt:

Mankehøyde:

Hannhunder:

32-38 cm,
idealhøyde 35 cm

Tisper:

30-36 cm,
idealhøyde 33 cm

Dreverrasen skal alltid måles. **Dette skal alltid gjøres på et stabilt bord med fast underlag.**

SDK vil at et eventuelt CK/Cert skal forbeholdes de hunder som ligger **innom intervallet idealhøyde +/- 2 cm.**

Hunder som ligger på øvre grensen vil ofte skåre relativt dårlig i type og har iblant altfor **stor markavstand**, mens de hundene som ligger på den nedre grensen ofte vil ha **liten markavstand**.

Dreveren skal alltid bedømmes på bord. Måling skal gjøres på fast underlag. På bordet kontrolleres også tenner og hale.

Feil:

Ethvert avvik fra punktene foran skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er i relasjon til rasebeskrivelsen.

- Ukorrekt antall fortenner.
- Kjøttfarget nesebrusk
- Lyse øyne
- Hvite tegninger andre steder enn beskrevet

Grove feil:

- Smal underkjeve
- Krokete forben. Ut- eller innoverdreide poter
- Svai rygg. Karpelend
- For lavstillet

Diskvalifiserende feil:

- Hunder som viser tegn til aggressivitet og/eller har fysiske defekter som påvirker hundens sunnhet skal diskvalifiseres.
- Utpreget under- eller overbitt. Hjørnetenner som går opp i gommen.
- Halekrok eller for øvrig defekt haleledd.
- Leverfarget.
- **Blå øyne**, ett eller begge.
- Mankehøyde over eller under angitt mål

OBS:

Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass.

SDK ser gjerne at de vanlig brukte bedømmelsesprinsipper for jakthunder vedrørende «feil» og «alvorlige feil» anvendes.

Det er viktig at rett type (excellent, very good, good, sufficient) alltid anføres. Premiegraden forklares deretter ved beskrivelsen av eventuelle feil, grove feil og diskvalifiserende feil.

Sist i dette kompendium viser vi noen bilder som eksemplifiserer typene. Alle bildene her er hentet fra SDKs rasekompendium.

”Typningen” er viktig og er grunnsteinen i all dreverbedømming. Likevel kan en hund pga detaljfeil alltid tildeles lavere premie enn dens type tilsier.

Excellent hanner

Excellent tisper

Very good hanner

Very good tisper

Good hannhunder

Good tisper

Sufficient hannhund

Sufficient tisper

